

A KITÜNTETÉST MEGKÖSZÖNNI VAGY BÚCSÚ SZAVAK...

Egy ilyen nagyon megtisztelő kitüntetést megköszönni is nehéz. A szokásos köszönő közhelyek nem méltók egy ilyen örömhöz, de ilyen kulturált közönséghez sem. Ezért fordultam legnagyobb költőimhez. Kik ők? Nos. Íme, a nekem most legfontosabbak:

Tóth Árpád: Lélektől Lélekig.

Reményik Sándor: Papp Demeter Kalauz

Szabolcska Mihály: A Kis Demeter Rózsikáról

Áprily Lajos: Az Irisorai Szarvas

Oláh Gábor: A dolgozatjavítás

Ady Endre: Föl Föl Dobott Kő

Tóth Árpád: Isten oltó kése

József Attila: A MAMA

És még 10-15 kedvencet - *Gyóni Gézától, Juhász Gyulán át Petőfiig* - hívtam magam *mellé...*

Végül is Mécs László versét választottam, mert nem akartam szomorúval búcsúzni.

Mécs László

A GYEREK JÁTSZANI AKART

A vonat indult a kupé-dobozok
szűkek voltak. A gyerek unatkozott.
Tavaszi csermely életnek szűk volt a part
A csermely áradt. A gyerek játszani akart.

A gyermek szeme tükröt keresett
Az anya arca nem tükrözte vissza
szomorú volt. A tükör nem volt tiszta

A gyermek szeme tükröt keresett
A bankárra mosolygott s várt egy keveset,
A bankár arca nem tükrözte vissza,
bőrzét böngészett. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
egymást tükrözték a szerelmesek
A gyermek rájuk mosolygott. Nem tükrözték vissza.
Vágy fátyolozta. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a kalauz orcái veresek,
A gyermek rá mosolygott, szürke szolga volt,
Nem tükrözhetette vissza.,. Dolga volt.

A gyermek szeme tükröt keresett
a gyermek rám mosolygott arcát, a kedveset

tükröztem, mint kék tó a téli holdat
s ringattam. Valahol angyalok daloltak.

Ó, én ráérek. Nincs semmi dolgom itt a pénzzel,
nincs semmi dolgom a szerelmi mézzel,
sem a kenyérrel. Ha megharcoltam a bűnnel a harcom
A tükör tiszta, tiszta gyermek-arcom.

Én tükre vagyok minden mosolyoknak
én azért élek, hogy visszamosolyogjak
virágra, lepkére, bokorra, rengetegre,
farkasra, bárányra, szivárványra, fergetegre...

Fényre, holdra, csillagokra, jó napokra rossz napokra,
rózsafára, keresztfára, visszamosolyogjak mindenre,
visszamosolyogjak az Istenre.

*És ez volt az a pillanat, 2023. szept.8.-a délutánján, amikor megakadtam a költemény pár szaván: „... én azért élek, hogy visszamosolyogjak”. Elismételtem ezt és rádöbbsentem, hogy **körünk első pillanatától ezt a vezérszót** kerestük. Ez kifejezi minden célunkat, létezésünk és alkotásaink **értelmét** és eszmeiségét. És abban a pillanatban elhatároztam, **hogy ezt az örömet elétek viszem** és véleményeteket kérem: Ne írjuk ezt körünk névtáblájára. És **szívünkbe**, mint MOIKK tagjaiba: „Azért élünk, hogy visszamosolyogjunk.”*

***Hátha csöndesen beleszivárog lassan ebbe az elfajult világba?! Naiv** vágy? Elfogadom. De célként azért itt, az orvos-írók és képzőművészek között álmodozhatunk is, nem?*

Vezető eszmeként küldetesként.

De egyben biztos vagyok: Hogy itt összegyűlt barátainkra, társainkra biztosan számíthatunk:

Hogy köztünk megvalósulhat,

HOGY EGYMEGYÁSRA VISSZAMOSOLYGUNK.

Szeretnék én is *átnyújtani emlékül egy új könyvemet a **kedves elnöknőnknek, aki annyi ötlettel és hihetetlen munkakedvvel mentette meg körünket***, orvosilag szólva *reszuscitálta, a sok rászánással alapított körünket* és új életet lehelt belé, orvosilag szólva reszuscitálta.

Választásom először az EGY ORVOS VISSZANÉZ c. kötetemre esett, amely pályánk nehézségeivel és szépségeivel, kis sikereivel és sok nehézségével foglalkozik, de aztán mégis **A FÉNY FELÉ** istenkereső könyvemet választottam, amely **még közelebb hoz egymáshoz minket**, és talán segíthet az elbizonytalanodóknak, könnyítheti nehézségeiket és közelebb hozhat ... a megoldáshoz..